Kjelleren

Det hadde alt skjedd. I kjelleren i et forlatt hus, midt inne i skogen. Der ingen hadde lett før. Ikke før nå. Politiet var på sporet av morderen. De slo inn døra og stormet inn i bygningen. På dette tidspunktet var det allerede for sent for morderen. Det fantes ingen rømningsveier. Bare ham, politiet og enda et offer. Men det var også for sent for offeret. Hun hadde mistet altfor mye blod.

«Stopp! Politiet!» skrek betjent Kåre Rønning. «Ikke rør deg!»

Den etterlyste mannen bråsnudde seg og førte hånden ned i lomma.

«Ikke gjør det!» ropte Rønning.

Men plutselig dukket en pistol opp.

PANG.

Politibetjenten hadde ikke hatt noe annet valg. Likevel så han det for seg resten av dagen, mens de andre på stasjonen jobbet videre med saken.

«Han er død», sa betjent Karoline Berg. «Kanskje vi i det minste har stoppet flere drap.»

«Kanskje», svarte Henrik. «Men uskyldige mennesker er også døde, og de fortjente at han ble stilt til ansvar for det han gjorde. Og vi har fortsatt ikke funnet medhjelperen hans.»

De visste nå hvem morderen var. Eirik Vangen. De visste også at kona hans bodde mindre enn fem hundre meter unna. Politiet banket på døra hos Ingunn Vangen. Huset var helt vanlig og lå i et lite nabolag inne i skogen, ikke langt fra motorveien. Ingunn åpnet døra.

«Fru Vangen?» sa Karoline. «Kan vi komme inn?»

«Ja, selvfølgelig. Hva gjelder det?»

Karoline nølte et øyeblikk.

«Det gjelder mannen din.»

Ansiktet til Ingunn ble blekt.

«Hva har skjedd?»

«Mannen din, Eirik, ble skutt og drept av en politibetjent tidligere i dag.»

Det tok flere timer før de klarte å få til en ordentlig samtale med henne. Hun var fullstendig knust. Det virket som om hun ikke ante hva mannen hennes hadde drevet med. Hun hadde trodd de levde et helt vanlig liv.

«Jeg klarer ikke å tro det», sa hun stille. «Han er borte.»

«Jeg vet dette er vanskelig», sa Henrik. «Men vi må stille noen spørsmål. Visste du noe om det mannen din gjorde?»

«Nei!» hulket hun. «Selvfølgelig ikke! Han var den snilleste og mest omtenksomme mannen jeg noen gang har møtt. Jeg trodde vi fortalte hverandre alt.»

Hun tørket tårene.

«Jeg har ingenting med dette å gjøre.»

«Det sier vi ikke at du har», sa Karoline rolig. «Men vi må undersøke alle muligheter. Vi vet at han ikke handlet alene. Er det noen du tenker vi burde undersøke nærmere?»

Ingunn tenkte seg om.

«Den eneste jeg kommer på, er naboen vår. Ove Heggdal.»

«Hvorfor ham?»

«Jeg vet ikke. Han virker bare rar.»

«På hvilken måte?»

«Jeg ser ham nesten aldri. Da vi flyttet hit for tre år siden, prøvde vi å bli kjent med naboene, men Ove holdt seg alltid for seg selv.»

Hun lente seg tilbake.

«For ikke så lenge siden så jeg ham trille en trillebår langs veien. Den var full av redskaper. En spade, en øks og masse annet.»

«Det er vel ikke så mistenkelig?»

«Nei, kanskje ikke. Men han hadde også et gevær.»

Henrik og Karoline utvekslet et blikk.

«Og du synes det virket rart?»

«Litt. Men jeg tenkte ikke så mye over det. Mange jakter jo her ute.»

Hun trakk på skuldrene.

«Men jeg vet egentlig ikke noe mer. Jeg bare tenker høyt. Ærlig talt aner jeg ikke hvem medhjelperen kan være. Jeg håper bare dere finner personen.»

«Det skal vi gjøre», sa Karoline og reiste seg. «Takk for at du tok deg tid til å snakke med oss.»

Henrik stoppet opp.

«Kunne jeg lånt toalettet før vi går?»

«Selvfølgelig. Første dør til høyre i gangen.»

Da de kom ut igjen, gikk de mot politibilen.

«Tror du på henne?» spurte Karoline.

Henrik trakk på skuldrene.

«Jeg vet ikke.»

«Du virker skeptisk.»

«Litt.»

«Hvorfor?»

«Magefølelse.»

Karoline himlet med øynene.

«Den berømte magefølelsen din igjen?»

Henrik gliste.

«Den har hatt rett før.»

«Så hva nå?»

«Du kan dra bort til naboen.»

«Ove?»

«Ja.»

«Og du?»

«Jeg tenkte å ta en ekstra titt inne i huset.»

Karoline stoppet.

«Huset er allerede sjekket.»

«Av Jon.»

«Og?»

«Du vet like godt som meg hvor grundig han jobber.»

«Noen andre fra politiet har jo allerede sjekket huset.»

«Det var Jon som gjorde det. Han gjør akkurat nok til å unngå å få sparken. Hvis han har lett etter noe unormalt, ville jeg ikke satset penger på at han var grundig nok.»

Karoline lo oppgitt.

«Greit. Du har et poeng.»

«Jeg har alltid et poeng.»

«Ikke gjør noe dumt.»

«Ingen garantier.»

Henrik ventet til Karoline var ute av syne. Så snek han seg tilbake og klatret inn gjennom vinduet han hadde låst opp tidligere. Han gjemte seg under trappa til andre etasje. Kort tid etter kom Ingunn ut på kjøkkenet og hentet seg et glass vann. Deretter gikk hun ned i kjelleren. Henrik fulgte stille etter. Kjelleren så helt vanlig ut. En sofa. En TV. Et kjøleskap. En gammel stol. Noen pappesker. Så stoppet Ingunn foran et skap. Hun grep tak i det og begynte å skyve. Sakte, men sikkert kom en liten dør til syne.

«Jeg må få bort alt sammen før de finner det», mumlet hun.

Hun forsvant inn. Henrik snek seg nærmere. Bak døra lå et lite rom fylt med våpen. Kniver med tørket blod. Økser. Pistoler.

«Ikke rør deg! Hendene i været! Nå!» ropte Henrik.

Ingunn skvatt til og snudde seg. Hun løftet hendene. Henrik så på henne.

«Så du snakket sant.»

Hun stirret på ham.

«Du visste om alt.»

Han tok et skritt nærmere.

«Mannen din hadde ingen hemmeligheter for deg.»

Stillheten senket seg.

«For du var med på det hele tiden.»